

# Daniels bok - Nummer sextiofem

*Den profetiska uppenbarelsen: Förståelsen av besvikelsen den 18 juli 2020 och det framväxande budskapet i midnattsropet i de sista dagarna*

Jeff Pippenger  
2024-01-29

Den 18 juli 2020 inträffade den första besvikelsen för Guds reformatoriska rörelse i den sista tiden. Den utgjorde ett vägmärke i den tredje Ve-historiens historia, vilken är den sena regnets historia, och även historien om de etthundrafyrtiofyra tusens besegling. Denna historia har framställts genom varje reformatorisk rörelse i den heliga historien, och den framställdes mer specifikt genom Milleritrörelsens historia, och illustrerades genom liknelsen om de tio jungfrurna, och den representerar den profetiska historia som varje profet identifierade.

18 juli 2020 representerar rörelsens första besvikelse, och som sådan markerar den ankomsten av dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna och i Habackuk. I den milleritiska historien visade sig samma bevisning som ledde till deras felaktiga förkunnelse identifiera det sanna datumet. Dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna sågs då som närvarande sanning, och denna dröjsmålstid var samma dröjsmålstid som i Habackuk 2. Liknelsen om de tio jungfrurna upprepas till själva bokstaven, och den verkligheten visar att endast de som var delaktiga i besvikelsen är kandidater till att antingen vara en vis eller en fåvitsk jungfru.

Den stora kroppen av laodikeisk adventism prövades genom den tredje Ve:s ankomst den 11 september 2001, och när den misslyckade förutsägelsen för den 18 juli 2020 passerade, lämnades laodikeisk adventism kvar att planlöst driva tillbaka mot Rom, såsom protestanterna gjorde i den milleritiska historien.

Milleriterna identifierade inte endast dröjsmålstiden som uppfyllelsen av liknelsen om de tio jungfrurna, utan de såg också att befallningen i Habackuk att vänta på synen, fastän den dröjde, var samma profetiska vägmärke. Habackuk bekräftar sedan att den syn som felaktigt hade framställts och som hade framkallat den första besvikelsen var den syn som skulle "tala" vid änden.

Ty synen gäller ännu för den fastställda tiden; men mot slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Habackuk 2:3.

Det budskap som framkallade den första besvikelsen var samma budskap som skulle erkännas som uppfyllt inom den närmaste framtiden, men det var ett budskap som fortfarande vilade på de tidigare profetiska argument som hade använts i den första felaktiga förkunnelsen.

I Milleriternas historia sattes först det tidigare förbundsfolket på prov; därefter sattes det nya förbundsfolket på prov. Provet började för protestanterna när den första ängeln i Uppenbarelseboken tio och den första ängeln i Uppenbarelseboken fjorton (ty de är samma ängel) steg ned den 11 augusti 1840. Deras prövning avslutades med den första besvikelsen och ankomsten av den andra ängeln i Uppenbarelseboken fjorton.

I milleritrörelsens historia började prövningen för milleriterna med den andre ängeln ankomst vid den första besvikelsen och avslutades med Midnattsropets ankomst, vilket syster White framställer som en mängd änglar som förenar sig med den andre ängeln. Under den helige Andes kraft blev de milleriter som erkände och tog emot Midnattsropets budskap därefter avskilda från de milleriter som inte kände igen det budskap som föll runt omkring dem. Den 22 oktober 1844 anlände den tredje ängeln, och den syn som hade dröjt talade då.

I historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen prövades först det tidigare förbundsfolket, därefter det nya förbundsfolket. Prövningen började för laodiceisk adventism när den första rösten från ängeln i Uppenbarelseboken arton och den tredje ängeln i Uppenbarelseboken fjorton (ty de är samma ängel) steg ned den 11 september 2001. Deras prövning avslutades med besvikelsen den 18 juli 2020.

I den tredje ängeln rörelse började prövningen för de etthundrafyrtiofyra tusen med den första besvikelsens ankomst och kommer att avslutas med budskapets ankomst om midnattsropet. Under den Helige Andes kraft blir de som nu inser och tar emot budskapet om midnattsropet då skilda från de oförståndiga och ogudaktiga som inte kände igen det mångfasetterade budskap som nu faller överallt omkring dem.

Vid den snart annalkande söndagslagen talar den andra ”rösten” hos ängeln i Uppenbarelseboken arton; det är också den syn som ”dröjde” med att tala. Den representerar även den tredje ängeln budskap, som ”växer” till det höga ropet.

Midnattsropet framställs som många änglar som förenar sig med den föregående ängeln. Midnattsropets budskap har flera beståndsdelar som bidrar till hela budskapet, och änglar är symboler för budskap. I den milleritiska historien identifierade pionjären som den ledande i att sammanföra budskapet om det sanna Midnattsropet som Samuel S. Snow. I den historien är det väl dokumenterat att Snows förståelse av Midnattsropets budskap utvecklades under en tidsperiod.

Denna historia upprepas till själva bokstaven, och budskapet om det sista midnattsropet har offentligt utvecklats sedan slutet av juli 2023. Det är inte endast islams budskap, utan det innefattar också budskapet om beseglingen av de ett hundra fyrtiofyra tusen. Det innefattar uppenbarelsen att jordens vilddjurs två horn båda genomgår en ”död och uppståndelse”, då de löper parallellt med vilddjurets bild, som i samma historia uppfyller den profetiska gåtan att ”den åttonde är av de sju”. Det innefattar de uppenbarelsen som är förbundna med de sju tordönens ”dolda historia”, och det uppfyller den profetiska gåtan om ”stenen” som förkastades och blev ”hörnstenen”, då ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex uppenbaras vara den tråd som väver samman alla sanningarna i Millers historia med de sanningar som avförseglades vid ändens tid år 1989.

Psalmisten uttrycker det så här:

Den sten som byggmännen förkastade har blivit en hörnsten. Detta är Herrens verk; det är underbart i våra ögon. Detta är den dag som Herren har gjort; låt oss jubla och glädja oss på den. Psaltaren 118:22–24.

”Stenen”, som var den första ”juvel” William Miller upptäckte (och juveler är stenar), är ”den dag som Herren har gjort”. Det har visats i tidigare artiklar att strukturen och ordalydelsen i sabbatsbudet är identiska med strukturen i den heliga cykeln om sju, sådan den framställs i Tredje Mosebokens tjugofemte kapitel. Vilodagen på den sjunde dagen förebildade att landet vilade på det sjunde året, och när de båda buden betraktas på detta sätt, utgör de ett vittnesbörd om att en dag representerar ett år i Bibelns profetior.

De visar också att den förståelse som Miller förkunnade angående Guds harm av ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex framställs som ”en dag”, ty Herren gjorde den heliga cykeln om sju år lika visst som han gjorde himmel och jord på sex dagar och vilade på den sjunde.

När Jesus avslutade liknelsen om vingården ställde Han en fråga till fariséerna.

När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med dessa vingårdsmän? De sade till honom: Dessa onda män skall han låta få ett uselt slut, och sin vingård skall han arrendera ut åt andra vingårdsmän, som ger honom frukten i rätt tid. Jesus sade till dem: Har ni aldrig läst i skrifterna: Stenen som byggarna förkastade har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, och underbar är den i våra ögon? Därför säger jag er: Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Och den som faller på denna sten skall krossas; men den på vilken den faller, honom skall den mala till stoft. Och när översteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser, märkte de att det var om dem han talade. Matteus 21:40–45.

Liknelsen om vingården är liknelsen om att det tidigare utvalda folket går miste om sin ställning, och att riket ges åt ett nytt utvalt folk. Den ”sten” som enligt Jesus blev förkastad är den ”sten” som antingen frälser eller fördärvar, beroende på hur den tas emot. ”Stenen” måste vara en biblisk sanning i det sammanhang som Jesus använder den i, ty den har förmågan att bära rättfärdig frukt, och Kristi rättfärdighet frambringas endast i män och kvinnor när de tar emot hans sannings ord.

Helga dem genom din sanning; ditt ord är sanning. Johannes 17:17.

”Stenen” är en lära som antingen tas emot eller förkastas, och Jesus är Ordet, och i Apostlagärningarna identifierar Petrus ”stenen” som Kristus.

Så må det vara kunnigt för er alla och för hela Israels folk, att det är genom nasarénens Jesu Kristi namn, honom som ni korsfäste, honom som Gud uppväckte från de döda, ja, genom honom står denne man här inför er frisk. Detta är den sten som blev föraktad av er byggmästare, men som har blivit hörnstenen. Och hos ingen annan finns frälsningen; ty det finns inget annat namn under himlen, givet bland människor, genom vilket vi måste bli frälsta. Apostlagärningarna 4:10–12.

Och sedan, i Första Petrusbrevet, för han symboliken kring ”stenen” ännu längre, men han behåller den inom samma sammanhang av ett tidigare förbundsfolks förbigående och utväljandet av ett nytt utvalt folk, vilka, som han säger, ”I som förr icke voren ett folk, men nu ären Guds folk; I som icke hadn undfått barmhärtighet, men nu haven undfått barmhärtighet.”

När ni kommer till honom, den levande stenen, som visserligen blev förkastad av människor men är utvald av Gud och dyrbar, blir också ni, såsom levande stenar, uppbyggda till ett

andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. Därför heter det också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten; och den som tror på honom skall inte komma på skam. För er alltså som tror är han dyrbar; men för dem som är olydiga gäller detta ord: Den sten som byggnadsarbetarna förkastade har blivit en hörnsten, och: en stötesten och en klippa till fall, för dem som stöter sig vid ordet, eftersom de är olydiga; därtill var de också bestämda. 1 Petrus 2:4–8.

Petrus säger om det forna utvalda folket: ”för dem som är olydiga har den sten som byggmännen förkastade blivit själva hörnstenen, en stötesten och en klippa till fall, för dem som stöter sig på ordet i sin olydnad; därtill blev de också bestämda.”

Jesus framställs genom varje helig illustration av grundvalen.

Ty ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. 1 Korintierbrevet 3:11.

Den grund som milleriterna byggde var evighetens Klippa (Stenen).

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas komma in som skulle rubba den trons grundval på vilken vi har byggt allt sedan budskapet kom 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och allt sedan dess har jag stått inför världen, trogen det ljus som Gud har gett oss. Vi avser inte att ta våra fötter från den plattform på vilken de ställdes, medan vi dag för dag sökte Herren i innerlig bön och sökte efter ljus. Tror ni att jag skulle kunna ge upp det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom den eviga Klippan. Det har väglett mig allt sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

Den första juvel som Miller upptäckte och som blev en del av den milleritiska grunden, vilken är såsom Klippan från evighet, var ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex, och ”de sju tiderna” var den första grundläggande sanning som åsidosattes av de milleritiska pionjärer som just hade byggt den milleritiska grunden. Det var byggmännen som skulle förkasta grundstenen. Denna ”sten”, som är en förebild för Kristus, är också den dag som Herren gjorde, ty han gjorde den sjunde dagen till en vilodag och det sjunde året till ett år då landet skulle vila. År 1863 blev grundstenen förkastad, men den skall göras till ”hörnans huvud” och till ”en stötesten” för de olydiga.

Islambudskapet om det tredje veet är temat för de etthundrafyrtiofyra tusendes reformrörelse, och prövningsprocessen började när ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned, samtidigt som de stora byggnaderna i New York City störtades den 11 september 2001. Adventismen var tyst beträffande den profetiska identifieringen att den 11 september 2001 var ankomsten av ”östanvindens dag”. Den 18 juli 2020 lämnades de kvar, när de två vittnena i Uppenbarelseboken kapitel elva dödades på gatorna i den stora staden. Adventismens prövning var över, och prövningen för dem som hade bekänt sig erkänna Islambudskapet hade inletts.

Efter att ha legat döda på gatorna fram till slutet av juli 2023 väcktes de döda, torra benen därefter av Hesekiels första budskap. Hesekiels andra budskap är budskapet om islams fyra vindar i det tredje ve, vilket representerar den fortskridande avförseglingen av Midnattsropets budskap, som är

synen som dröjde, och temat för hela rörelsens period. Olika sanningar blev därefter avförseglade, ty Midnattsropets budskap representerar ett mångfacetterat budskap. Den första sanning som konfronterade de döda, torra benen var den första sanning som förkastades av laodiceisk adventism, och den representerar den sanning som markerar övergången från Laodicea till Filadelfia.

Sanningen är beseglingsbudskapet och behöver därför bli fast förankrad både intellektuellt och andligt. Det är inte nog att inse att den period då de två vittnena låg döda på gatan är en symbol för de "sju tiderna" av förskingring; det krävs också ett erfarenhetsmässigt mottagande av sanningen.

Millers juveler, som representerar de sanningar som förseglades upp vid ändens tid år 1798, blir ett prov för de sista dagarnas jungfrur. Erfarenheten av att bli grundad i sanningen "andligt" representeras av Millers första juvel, och det "intellektuella" grundandet i sanningen representeras av budskapet om islam i det tredje ve. Kallelsen till omvändelse och bekännelse, som representeras av de "sju tiderna", identifierar ett verk som utförs i förening med Kristus i det allra heligaste och representeras av "mareh"-synen.

Den "intellektuella" förståelsen av islams tredje Ve är representerad av "chazon"-synen, och båda krävs för dem som skall förseglas. År 1863 valde det laodiceiska adventfolket att återuppbygga Jeriko och övergav sitt verk att återupprätta Jerusalem. Jeriko är en symbol för välstånd, vilket också representeras av den laodiceiska blindheten.

"En av de starkaste fästningarna i landet — den stora och rika staden Jeriko — låg alldeles framför dem, dock på ett litet avstånd från deras läger vid Gilgal. Vid gränsen till en bördig slätt, rik på tropikernas ymniga och mångskiftande alster, låg dess palats och tempel, en boning för lyx och last; och denna stolta stad bjöd, bakom sina väldiga murverk, trots mot Israels Gud. Jeriko var ett av de främsta sätena för avgudadyrkan och var i synnerhet helgat åt Ashtarot, månens gudinna. Här var allt samlat som var uslast och mest förnedrande i kanaanéernas religion. Israels folk, i vilkas sinnen de fruktansvärda följderna av deras synd vid Bet-Peor ännu stod levande, kunde inte se på denna hedniska stad annat än med avsky och fasa." Patriarchs and Prophets, 487.

Den "sten" som byggarna förkastade år 1863, när de återuppbyggde Jeriko, var de "sju tiderna", som i de sista dagarna skulle bli sanningen (juvelen), vilken blir "hörnstenen", ty det är sanningen som sammanväver adventismens början i milleritrörelsen med adventismens slut i de hundra fyrtiofyra tusens rörelse. Denna juvel, som är de "sju tiderna", är också "den dag som Herren har gjort", och det är Kristus själv, ty Han är Ordet, och Han är "Sanningen". Ämnet islam är temat som åstadkommer reningen av både det tidigare och det nya utvalda folket, och den dubbla reningen började den 11 september 2001, vilket var "östanvindens dag". På den dagen skulle väktarna sjunga just samma sång som Kristus sjöng, när Han framställde liknelsen om vingården. De hundra fyrtiofyra tusen sjunger Moses sång (de "sju tiderna") och Lammets sång.

Och jag såg liksom ett glashav blandat med eld; och dem som hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över talet av dess namn stå på glashavet med Guds harpor. Och de sjunger Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång och säger: Stora och

underbara är dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och sanna är dina vägar, du de heligas Konung. Uppenbarelsboken 15:2, 3.

”Lammet” är Kristus som blev slaktad, och Han blev slaktad mitt i tvåtusen femhundra tjugo dagar, och sammanfogar därigenom offret av sitt liv och sitt blod (där Han bekräftade förbundet med Moses ”hans förbunds tvist” i Tredje Moseboken tjugosex. Moses och Lammets sång är sången om chazon av den profetiska historien och sången om mareh av Hans ”uppenbarelse”. Det är sången om en intellektuell och andlig förståelse sådan den framställs genom de två synerna i Daniel kapitel åtta. Det är sången om ett förbundsfolk som blir dömt och förbipasserat, medan ett nytt utvalt folk utses. Urvalsprocessen, och därmed sången, började den 11 september 2001.

Han skall låta dem som härstammar från Jakob slå rot; Israel skall blomstra och skjuta skott och fylla jordens yta med frukt. Har han slagit honom såsom han slog dem som slog honom? Eller har han blivit dräpt enligt det dråp som drabbade dem som blev dräpta av honom? Med måtta, när det skjuter fram, skall du gå till rätta med det; han hejdar sin hårda vind på östanvindens dag. Därigenom skall Jakobs missgärning därför sonas; och detta är hela frukten av att hans synd tas bort: när han gör alla altarets stenar till kalkstenar som krossas sönder, skall asherorna och avgudabilderna inte bli stående. Men den befästa staden skall ligga öde, och boningen vara övergiven och lämnad såsom en ödemark; där skall kalven beta, där skall den ligga ned och förtära dess grenar. När dess kvistar har torkat, skall de brytas av; kvinnorna kommer och tänder eld på dem. Ty det är ett folk utan förstånd; därför skall han som gjorde dem inte förbarma sig över dem, och han som formade dem skall inte visa dem någon nåd. Och det skall ske på den dagen, att Herren skall tröska ut från flodens fåra ända till Egyptens bäck, och ni skall samlas in en och en, ni Israels barn. Och det skall ske på den dagen, att den stora basunen skall ljuda, och de skall komma som var nära att förgås i Assyriens land, och de fördrivna i Egyptens land, och de skall tillbe Herren på det heliga berget i Jerusalem. Jesaja 27:6–13.

Rätt förstådda identifierar dessa verser tiden från den 11 september 2001 fram till den snart kommande söndagslagen. Vers sex identifierar hela historien genom att ange växtens början, den som slår rot, sedan blommar och skjuter skott, och till sist fyller jorden med frukt. Den frukt som fyller jorden gör det under ”stunden”, vilket är söndagslagens kris. Medan Kristus då samlar sin frukt i sitt förrådshus, bringar han också dom över Babylon. Den dom som äger rum under den tid då jorden fylls med frukt framställs i vers sju, när de två frågorna ställs: ”Har han slagit honom såsom han slog dem som slog honom? eller är han dräpt enligt slakten av dem som blev dräpta av honom?”

Sedan i vers åtta utmärks den sena regnets bestänkelse med uttrycket: ”I mått.” Det som får växterna att skjuta upp är regnet, och när början av det sena regnet utmärks, utmärks det såsom börjande ”i mått, när det skjuter upp”. När det sena regnet börjar, utgjuts det ”i mått”, ty det utgjuts inte utan mått, om skörden är en blandning av äkta och falskt.

”Varje verkligt omvänd själ kommer att vara brinnande angelägen om att föra andra från villfarelsens mörker in i det underbara ljuset av Jesu Kristi rättfärdighet. Guds Andes stora utgjutelse, som upplyser hela jorden med hans härlighet, kommer inte förrän vi har ett upplyst

folk, som av erfarenhet vet vad det innebär att vara Guds medarbetare. När vi har en fullständig, helhjärtad invigning åt Kristi tjänst, kommer Gud att erkänna detta genom en utgjutelse av sin Ande utan mått; men detta kommer inte att ske så länge den största delen av församlingen inte är Guds medarbetare. Gud kan inte utgjuta sin Ande när själviskhet och självöverseende så tydligt kommer till uttryck, när en anda råder som, om den sattes i ord, skulle uttrycka Kains svar: 'Skall jag taga vara på min broder?' Om sanningen för denna tid, om de tecken som tätnar på alla sidor och som vittnar om att alltings ände är nära, inte är tillräckliga för att väcka den slumrande kraften hos dem som bekänner sig känna sanningen, då kommer ett mörker i proportion till det ljus som har lyst att överfalla dessa själar. Det finns inte ens skenet av en ursäkt för deras likgiltighet som de skall kunna lägga fram inför Gud på den stora slutliga räkenskapens dag. Det kommer inte att finnas något skäl att anföra till varför de inte levde och vandrade och arbetade i ljuset av Guds ords heliga sanning och därigenom genom sitt uppförande uppenbarade för en av synd förmörkad värld, genom sin medkänsla och sin nitälskan, att evangeliets kraft och verklighet inte kunde bestridas." Review and Herald, 21 juli 1896.

Syster White identifierar detta avsnitt som den tidpunkt då ängeln i Uppenbarelsboken stiger ned, ty hon säger: "Guds Andes stora utgjutelse, som upplyser hela jorden med hans härlighet." I ett annat avsnitt, som vi ofta har citerat i dessa artiklar, angav hon att när "New Yorks stora byggnader" "störtas ned", skall "Uppenbarelsboken kapitel arton, verserna ett till tre, uppfyllas."

Vi kommer att fortsätta dessa tankegångar i nästa artikel.

Nu vill jag sjunga om min älskade, min älskades sång om hans vingård. Min älskade hade en vingård på en mycket bördig höjd. Och han inhägnade den och rensade bort stenarna ur den och planterade den med den ädlaste vinstocken; mitt i den byggde han ett torn och högg också ut en vinpress i den. Och han väntade att den skulle bära druvor, men den bar vilddruvor. Och nu, ni Jerusalems invånare och Juda män, döm, jag ber er, mellan mig och min vingård. Vad mer kunde göras för min vingård, som jag inte har gjort med den? Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära druvor? Och nu, kom, så skall jag låta er veta vad jag skall göra med min vingård: Jag skall ta bort dess hägnad, och den skall bli avbetad; jag skall bryta ner dess mur, och den skall bli nedtrampad. Jag skall göra den till ödemark; den skall inte beskäras eller hackas, utan tistlar och törnen skall växa upp där. Jag skall också befalla molnen att inte låta regn falla över den. Ty Herren Sebaots vingård är Israels hus, och Juda män är hans älsklingsplantering; och han väntade rätt, men se, förtryck, rättfärdighet, men se, ett rop. Jesaja 5:1–7.